

Minni-Maria Strandholm

Vauhtia ja vaarallisia tunteita

Oletko koskaan ajatellut millaista elämä olisi jos vain saisi päästä takaisin niihin päiviin missä ei ollut stressiä, koulua, paineita, pettäjiä, yksinäisyyttä, epävarmuutta tai ikävöintiä? Jos vain pysyisi pikkutyttönä jota ei arvosteltaisi eri tavoilla. Sitä ajattelen melkein joka päivä. Ainakin silloin kun tunnen näitä tunteita. Mutta siihen kuitenkin väsy, kun ymmärtää että vanhoihin aikoihin ei millään voi palata enää ja että on turha haaveilla ongelmattomasta elämästä. Pitää aina vain yrittää katsoa eteenpäin ja jatkaa elämää vaikka kuinka vaikeata olisi.

Mutta sekin on vaikeaa. On vaikeaa päästää vanhoja asioita menemään. Etenkin vanhoja ystäviä.

Istuin sängylläni ja kirjoitin päiväkirjaa. Halusin kaikki huonot tunteeni ulos sisältäni. Kirjoitin sivusta sivuun niin että käsi väsyi. Tunsin surua, yksinäisyyttä, vihaa ja pettymystä. Tämä päivä oli ollut surkea. En ymmärtänyt miksi Leona vain jätti minut, miksi hän ei halunnut puhua kanssani, miksi hän ei vaan välittänyt minusta yhtään. Mietin ja mietin mitä ihmettä olin tehnyt väärin. Mutta en keksinyt mitään. Hän ehkä vain väsyi minuun ja halusi kokeilla jotain uutta. Sehän on ymmärrettävää. Me oltiin oltu parhaat kaverit jo monta vuotta. Mutta miksi hän ei voinut puhua minulle? Mehän puhuttiin aina kaikesta. Miksi hänen piti jättää minut luulemaan että tein jotain väärin? Vai teinkö?

Päivät kului ja hän ei vieläkään ollut sanonut mitään minulle. Yritin monta kertaa puhua hänelle mutta lopuksi tunsin että minun oli turha roikkua hänen perässään jos hän ei kerran piitannut minusta. Oli minulla toisiakin ystäviä. Esimerkiksi Saara, Iida, Iina ja Maria. Olin vain tuntenut heitä joitakin viikkoja, mutta tiesin kuitenkin että he pysyisivät vierelläni. Tiesin kuitenkin sisimmässäni että kukaan ihminen koko maapallolla ei pystyisi korvaamaan Leonaa. Ei millään. Kerroin hänelle aina kaiken, suurimmat salaisuuteni, murheeni, ihastukseni, vihat ja ilot. Hän oli paras ystäväni. Ihan kuin siskoni. Tai hän on vieläkin. Hän tulee aina olemaan.

Mutta nyt tuntui siltä että minulla ei kuitenkaan ollut ketään. Muuta kun äiti ja isä, mutta vanhempani ei ole sama asia kuin paras ystäväni. Minun oli vain opeteltava olemaan ilman Leonaa.

Olen juuri aloittanut seitsemännen luokan. Kaikki oli tietenkin erilaista jos vertasi keskiasteen aikoihin. Oli eri opettajia, luokat olivat muuttuneet, päivät olivat pidemmät, oppilailta odotettiin enemmän ja taso piti saada nousemaan.

Mutta koulunkäynti tuli kuitenkin helpommaksi ja helpommaksi aikaa myöten. Olin aina ollut se aika rauhallinen tyttö joka oppi helposti ja sai hyviä arvosanoja. Opin pitämään asioitani järjestyksessä, stressaamaan vähemmän, tekemään läksyjä lukemisen helpommaksi ja kestää kaikkea painetta joka puolelta. Jotenkin totuin siihen, vaikka paine oli kyllä kova. 13-vuotiaalta tytöltä, niin kuin minulta, odotettiin paljoa. Pitää olla hyvät arvosanat, pitää olla rauhallinen koko ajan, pitää osata, pitää käyttää hienoja vaatteita, pitää olla hyvä ystävä, pitää olla hyvä tytär, pitää olla hyvä sisko, pitää sitä ja tätä joka suuntaan. Välillä se on vaikeaa. Ei se aina ole helppoa vaikka se siltä näyttäisi.

Ajattelin kuinka paljon ominaisuuksia teinityttöillä nykyisin oli. Ja pojillakin, mutta etenkin tyttöillä. Ja kuinka paljon ominaisuuksia heillä oli pakko olla ja miten paljon he osasivat myöhemmin aikuisina. Ajattelin esimerkiksi ystäviäni. Mitä kaikkea he olivat kokeneet ja minkälaisia ihmisiä he olivat tänään. Olin iloinen että juuri he olivat ystäviäni. Vaikka välillä tuntui siltä että minulla ei ollut ketään. Ainakin nyt kun Leona oli poissa. Mutta en enää piitannut jos olin yksinäinen tai en. En jaksanut. En antanut minkään haitata minua enää.

Paitsi eräänä iltana kun olin juuri syönyt illallista istuin ja lueskelin perinteistä Soturikissa-sarjaani sohvalla. Silloin pikkuveljeni Simo tuli ulos huoneestaan.

-Lumi? hän sanoi.

-Mitä, Simo? sanoin ja katsoin ylös kirjastani. Veljeni näytti väsyneeltä.

-Mun pitää kertoa sulle yks juttu, hän sanoi ja istui vierelläni.

-No mitä?

-Tuota...sä tiät sun edellinen poikaystävä? hän aloitti.

-Juu-u, sanoin hitaasti ja kurtistin kulmakarvojani. Aloin miettimään eksääni Ossia. Hän oli käyttäytynyt aika pahasti sinä aikana kun seurusteltiin.

-Nii, sen pikkuveli Antti, Simo jatkoi ja katsoi alas käsiinsä ja rupesi yllätyksekseni itkemään.

-Simo mikä on? kysyin ja vedin hänet lähemmäksi syliini. Nyt en ymmärtänyt mitään.

-Antti puhuu koulus melkein joka päivä susta huonoja juttuja, hän sanoi ja rupesi itkemään enemmän.

-Anttiko? Mitä se sit puhelee? Minkälaisia juttuja? kysyin.

-Tosi pahoja! Ossi on kertonu sille ihan hullui asioita ja nyt Antti huutelee aina mul tyhmii juttui musta koska...

Katsoin pikkuveljeäni ymmällään. Mitä se tässä istui ja selitti? Oliko Ossi laittanut Antin kiusaamaan Simoa vain siksi koska Simo oli veljeni? Tiesin että suhteeni Ossin kanssa oli ollut kaottista mutta miksi Antti kiusasi viatonta 10-vuotiasta pikkuveljeäni? Miksei minua? Ja eikö Ossilla ollut parempaa tekemistä kuin valehteleminen pikkuveljelleen?

Jotenkin tämä huvitti minua. Minä tai veljeni ei koskaan oltu tehneet mitään väärin Ossia tai Anttia kohtaan ja me tässä ollaan kärsitty eniten.

Yritin lohduttaa Simoa ja sanoa että tuommoisista asioista ei kannattanut välittää koska se oli vain turhaa.

Ossi ja Antti olivat molemmat vain turhia ja kaikki mitä he sanoivat oli vain roskaa. En kuitenkaan oikein ymmärtänyt miksi Simo oli ottanut asian niin kovin. Hän oli kyllä herkkä mutta ei yleensä välittänyt tällaisista asioista niin paljon. Jättikö hän jotakin kertomatta?

Viikot kului taas nopeasti ja elämä tuntui aika yksinkertaiselta. Kaikki päivät näyttivät samanlaisilta. Ensin aamulla ylös sängystä, sitten kouluun, sitten kotiin, sitten läksyt ja sen jälkeen nukkumaan. Semmoisilta kaikki arkipäiväni näyttivät. Mutta kavereiden kanssa oleminen oli aina hauskaa. Me kikatettiin aina yhdessä tai juteltiin koulusta, luokasta, julkkiksista, pojista tai ihan vain kaikista asioista. Viihdyin hyvin heidän kanssaan.

Nyt istuttiin koulukäytävän penkeillä ja odotettiin seuraavan tunnin alkamista. Kuulin kun he juttelivat mutta en kuitenkaan tiennyt mitä he sanoivat. Olin niin ajatuksissani. Tämä Simo ja Antti juttu oli jotenkin alkanut häiritsemään minua enemmän. Sain usein flashbackejä siitä ajasta kun minä ja Ossi oltiin yhdessä ja kun olin juuri päässyt uuteen elämänvaiheeseen. Mutta tämä oli jo melkein vuosi sitten. Silloin kun oltiin kutosella. Olin jo unohtanut kaikki huonot asiat, mennyt eteenpäin ja tottunut hankaluuksiin. Mutta nyt kaikki vanhat ajatukset ja tunteet tulivat usein takaisin.

En kuitenkaan halunnut muistaa miten Ossi teeskenteli ja miten autoin häntä silloin kun hän tarvitsi apua ja miten en koskaan saanut mitään takaisin ja miten hän sitten vain jätti minut ja paljasti salaisuuksiani ja valehteli asioista. Miksi edes menin siihen ansaan? Miksi luotin häneen? Ja miksi annoin hänen edes satuttaa minua. Miksi olin edes niin surullinen sen jälkeen? Hän antoi kai minulle opetuksen.

Tiesin aina kuitenkin että hän oli huono ihminen mutta luulin että pystyisin auttamaan häntä ja että hän muuttuisi ja oppisi vahingoistaan. Kuvittelin häntä toiseksi ihmiseksi. Olin aika lailla sokea.

Hän oli vaihtanut koulua pari kuukautta sitten. En ollut sen jälkeen ajatellut häntä sen enempää.

Mutta nyt minua häiritsi myös se että Simo kärsi tästä jutusta. Ei se hänelle ollut niin kivaa kun perään huudeltiin tyhmiä asioita joka päivä. Olin kertonut siitä äidille ja isälle ja he veivät asian suoraan Simon opettajalle joka puhui Ossin ja Antin vanhempien kanssa. Mutta muutosta ei kuitenkaan tullut.

-Nooh entäs Lumi? lina keskeytti ajatukseni.

-Ai mitäh? nostin katseeni linaan.

-Onks sul joku kenest tykkäät? hän kysyi.

-Öö häh? Siis emmätiiä ehkä.

Tulin ajatelleeksi Juliusta. Yksi pojista luokassani. Olin pitänyt hänestä paljon jo kuukausia. Me oltiin aika hyviä kavereita ja hän taisi pitää minustakin. Välillä tuntui siltä että en ajatellut muuta kuin häntä.

-Kerro! Kuka?! Maria innostui ja tuli lähemmäksi.

Katsoin Saaraa ja hymyilin. Hän tiesi jo ketä ajattelin. Olin kertonut hänelle pari viikkoa sitten.

-Arvatkaas! Saara nauroi.

Kerroin koko jutusta ja he rupesivat tietenkin heti suunnittelemaan miten he saisivat minut ja Juliuksen värkättyä yhteen. Oli aika ärsyttävää että he tekivät asiasta taas niin hirveän sopan mutta jotenkin pidin siitä. Varmaan siksi koska pidin Juliuksesta niin paljon. Hymyilin kun ajattelin, että aina istun ja haaveilen hänestä. Ajattelen melkein vain häntä. Kertaan aina meidän keskustelut päässäni, ajattelen joka ikistä sanaa mitä hän oli sanonut, mitä sanoisin seuraavan kerran hänelle, mietin niitä hetkiä milloin olin saanut katsekontaktin hänen kanssaan, miten aina katson milloin hän viimeksi oli onlineena, miten koko sydän aina pomppasi ylösalaisin kun näin hänet, kuinka meistä joskus tulisi pari, ja miten en saa nukuttua kaiken tuon miettimisen takia jne...

Kuulostaa aika lapselliselta. Semmoiselta tyyppiseltä teini-ihastus jutulta. Mutta en voinut sille mitään. Olin aina ollut tämmöinen tunteellinen ja aika miettivä ihminen.

Elämä jatkoi normaalia tahtiaan. Koulu meni hyvin ja kaikki oli ihan tavallista. Mutta kaipasin parasta ystävääni. Kaipasin sitä henkilöä kenelle kerroin kaiken ja kenen kanssa oli aina kivaa. Välillä mietin: "Jospa Leona olisi tässä ja pystyisin kertomaan hänelle kaikkea mitä mietin". Tunsin itseni usein niin yksinäiseksi. Yritin olla ajattelematta Leonaa. Vaikka se olikin vaikeata. Miksi hän ei vaan ollut minun ystävä enää?

Ravistin kuitenkin ajatuksen pois päästäni ja rupesin taas miettimään Simoa. Hän oli käyttäytynyt aika kummallisesti viime aikoina. Pari päivää sitten kun kävelin huoneeseeni niin hän seiso ja poseerasi peilini edessä minun vaatteissani. Olin nauranut ja kysynyt mitä ihmettä hän teki ja hän oli vain nauranut takaisin ja muuttunut ihan punaiseksi ja lähtenyt pois. Toissapäivänä näin hänet penkomassa äidin meikkipussia. Hän oli muuttunut aika hiljaiseksi ja ei enää pelannut jalkapalloa tai leikkinyt autojen kanssa, niin kuin yleensä.

Minulla oli omat ajatukseni hänestä ja ajattelin puhua hänen kanssaan ja kysyä mikä oli menossa.

-Simo? Voidaaks jutella? kysyin kun hän tuli olohuoneeseen.

-Mmmh nii mitä? hän sanoi ja istui vierelleni sohvalle.

-Onks sul kaikki kunnos? kysyin suoraan.

-Häh? Miten nii?

-Mä oon niinku miettiny...oot käyttäytynyt aika kummallisesti viime aikoina. Onks jotai tapahtunu?

-Öö, no tuota...hän aloitti.

Nyt näin että hän punastui.

-Nii mitä? Sus on selvästi jotai erilaista, sanoin ja odotin vastausta.

-Mä oon...mä luulen että. Tai siis emmä oo varma mut oon ehkä homo, hän sanoi hitaasti ja katsoi alas käsiinsä.

Olin odottanut jo tuota vastausta. Kului tovi kunnes sanoin:

-Mistä oot sen päätellyt? naurahdin.

-No ku...mä tykkään yhestä, hän sanoi lopuksi.

Eli tämä oli syy siihen miksi hän oli käyttäytynyt niin merkillisesti. En kyllä ollut yllättynyt. Mutta nyt ainakin tiesin.

-Kukas se on? härnäilin vähän.

-Tuota...älä nyt suutu. En oikeest voi tälle mitää, mut mä tykkään...Antista.

Kului pari sekuntia ennen kuin ymmärsin mitä hän oli sanonut.

En ensin uskonut häntä. Ajattelin että kuulin väärin tai että Simo vain pilaili.

-Häh...? sain sanotuksi.

-Mm, Simo mumisi ja katsoi vieläkin alas käsiinsä.

-Sehän kiusaa sua! Sehän...

-Joojaa mä tiän sen, mut ku...välillä se on aika kiva. Ja hänel on ongelmia perheessään eikä voi sille mitään.

Ei se aina oo nii tyhmä. Mä luulen et se on tosi hyvä ihminen oikeesti.

Ajattelin minua ja Ossia. Miten hän aiemmilla luokilla oli kiusannut ystäviäni sekä minua. Miten aina kuitenkin säälin häntä ja halusin auttaa ja rupesin sitten tykkäämään hänestä enemmän ja enemmän. Oliko sama käynyt Simolle?

-Öö, ootko varma? kysyin.

-No oon! Tätä on nyt tosi vaikeeta selittää mut nyt ainaki tiität, hän sanoi ja nousi sohvalta ja meni huoneeseensa.

Tämä juttu oli jotenkin huvittava ja jotenkin rasittava. Homo pikkuveljeni ihastui kiusaajaansa minkä veli on minun entinen poikaystäväni. Pystyisikö Antista ja Simosta edes tulla mitään? 10-vuotiaana? Ei. Tosi kiva sotku.

En aikonut kuitenkaan tehdä asiasta suurempaa numeroa enkä ajatella niin paljon sitä. Niin kuin yleensä tein.

Joitakin kuukausia meni eikä tapahtunut paljon mitään. Elin vain omaa teinielämääni. Mutta aloin tylsistyä. Ainoa jännittävä juttu esimerkiksi koulussa oli Julius. Mikään muu ei oikein piitannut minua. En tajunnut miten vieläkin jaksoin pitää Juliuksesta. Mutta hänestä näki että hän piti minustakin. Hän tuli usein aika lähelle minua, olin aika jännittynyt kun hän puhui minulle, rupesi aina pelleilemään edessäni, laittoi välillä aika hassuja viestejä ja välillä huomasin että hän vain tuijotti minua. Kaverini sanoi koko ajan että minun pitäisi ruveta seukkaamaan hänen kanssaan. Sitähän minä halusin, mutta olin niin epävarma kaikesta. Kuvittelin huonoista asioista mitä voisi tapahtua, vaikka ainut mitä halusin oli olla Juliuksen kanssa. Ajattelin että jos päästään uusia ihmisiä elämäänsä ja luottaa heihin niin he voivat yhtä hyvin vain kävellä pois ja jättää sinut ihmettelemään surullisena mitä teit väärin. Sitä minulle oli tapahtunut aika monta kertaa. Ja äskettäin myös Simolle koska Simo oli näköjään kertonut Antille tunteistaan, ja he olivat ensin olleet yhdessä vähän aikaa, mutta sitten Antti jätti hänet ja sanoi ettei hän pitänytkään Simosta ja että hän vain oli ollut hänen kanssaan koska tämä halusi näyttää kuinka typerä Simo on. Sitten Antti vaan jatkoi kiusaamistaan. Simo oli tietenkin poissa tolaltaan ja itki monta päivää. Lumen sydäntä riisti kun hän näki miten hänen pikkuveljensä särkyi paloihin puhuessaan tästä asiasta ja miten paljoa Antti oli tätä satuttanut. Ja miten koulu ei mitenkään osallistunut tämän estämiseen.

Tämän takia Lumi oli aika varovainen Juliuksen kanssa.

Mutta ei kai hänkin pettäisi Lumia?

”Minun pitäisi osata luottaa häneen”, Lumi mietti.

Hän oli Lumen kanssa aika samanlainen. He olivat aika hyviä koulussa, ajattelivat aika samanlaisesti, pitivät samanlaisista kirjoista, rakastivat eläimiä ja olivat molemmat huumorintajuisia, sponttaanisia, rauhallisia mutta välillä tosi energisiä tyyppejä.

Lumi odotti vain että hän ottaisi ensimmäisen askeleen. Ei hän uskaltanut tehdä muuta, vaikka tunsikin itsensä turvallisiksi hänen kanssaan. Hän aikoi vain odottaa.

Kokonainen vuosi luisti ohi samalla tavalla Lumi Pohjantähden elämässä. Koulunkäynti oli rankkaa ja nyt alettiin jo suuntaamaan kohti omaa tulevaisuutta. Parin viikon päästä alkoi lukio. Lumi oli hyvin jännittynyt eikä tiennyt mitä kaikkea tapahtuisi. Hän oli pienestä lähtien ollut aika skeptinen uusien asioiden suhteen. Mutta hän halusi tehdä kaikkensa tullakseen hyväksi eläinlääkäriksi. Se oli hänen suuri unelmansa. Tämä lukio mihin hän pääsi oli näköjään hyvä ja sieltä oli kehittynyt monta hyvää eläinlääkäriä, jotka olivat opiskelleet samaa linjaa mitä Lumikin aikoi opiskella. Se sijaitti Kungsholmenilla aika lähellä Lumen vanhaa koulua.

Päivä oli viimein tullut. Lumen ensimmäinen päivä lukiossa. Hän ei tuntenut ketään eikä tiennyt mistään mitään, mutta oli kuitenkin iloinen.

Hän käveli pitkin koulun käytävää ja meni saliin missä hän ja hänen luokkansa aloittaisivat päivänsä. Hän istuutui pöydän äärelle ja katsoi ympärilleen. Joka puolella oli kirjoja ja tietokoneita. Ikkunat olivat suuret ja katto oli korkealla. Tämä paikka ei paljoa muistuttanut hänen vanhaa kouluaan. Hän ei ehtinyt tutkia luokkatovereitaan sen enempää ennen kuin opettaja astui sisään. Tämä oli pitkä, hoikka ja vaalea nainen joka näytti hyvin ystävälliseltä. Hän kertoi että nyt ensimmäisenä päivänä meidän oppilaitten oli vain

tarkoitus tutustua tähän kouluun, tämän opettajiin ja kaikkiin luokkatovereihin. Mutta huomenna koko jyräkkä alkaisi.

Lumi hämmästyí kun opettaja aikoi pitää nimenhuudon. Eikö nimenhuutoja vain pidetty peruskoulussa? Hän inhosi miten ruotsalaiset lausuivat hänen nimensä.

-Lymii Pyhhjanthäehthi? opettaja lausui.

Lumi Pohjantähti! Lumi ajatteli. Miten se voi olla niin vaikeaa??

Ruotsalaisilla oli aina hankaluuksia ymmärtää hänen nimeään. Lumi oli pienestä saakka kuullut miten kukaan ei osannut lausua sitä oikein. Se hämmennytti häntä jotenkin. Mutta sitten Lumi hämmästyí vielä enemmän kun hän kuuli opettajan sanovan:

-Julius Honkaniemi?

Takapenkiltä kuului vastaus:

-Täällä!

Lumi tunnisti äänen. Hänen päänsä käännähti ympäri niin että niska nakshti. Julius! Hänen katseensa osui tuttuun vaaleaan vihreäsilmäiseen poikaan. Mitä hän teki täällä? Hänenhän piti aloittaa jossakin toisessa lukiossa! Lumi ei voinut uskoa silmiään.

Julius heilautti kättään ja hymyili.

Kun opettaja oli puhunut valmiiksi Lumi ja hänen luokkansa menivät kierrokselle ympäri koulua. Opettaja esitteli kaikennäköisiä huoneita ja henkilöitä.

Lumi ja Julius eivät kyllä kuulleet kaikkea koska he juttelivat liian innoissaan keskenään.

Julius ei näköjään ollut päässyt siihen lukioon mihin oli ilmoittautunut koska se oli ihan täynnä. Mutta hän oli päässyt tähän. Tähän mihin Lumikin oli päässyt. Lumi oli niin iloinen. Hän oli pitänyt Juliuksesta paljon koko yläasteen ajan. Nyt he aloittaisivat uuden elämänvaiheen yhdessä. Hän tunsí itsensä niin onnelliseksi. Hän kuvitteli vilkkaassa mielessään miten he yhdessä tekisivät kaikkea, opiskelisivat eläinlääkäreiksi ja miten heistä tulisi tulevaisuudessa upea kaksikko eläinlääkärielämässä ja tavallisissa elämässä. Yhdessä.

Ja niin heistä tulikin.